

ITEMAARTIKLARNA I DETTA NUMMER presenteras några tolkningsmodeller för arkitektur enligt filosofiskt-estetisk och arkitekturhistorisk tradition, med syftet att pröva analytiska och verbala förhållningssätt till byggnadskonsten. Tyngdpunkten läggs vid den karaktäriserande, tolkande och värderande *texten*; skrivandet är undersökningsmetoden.

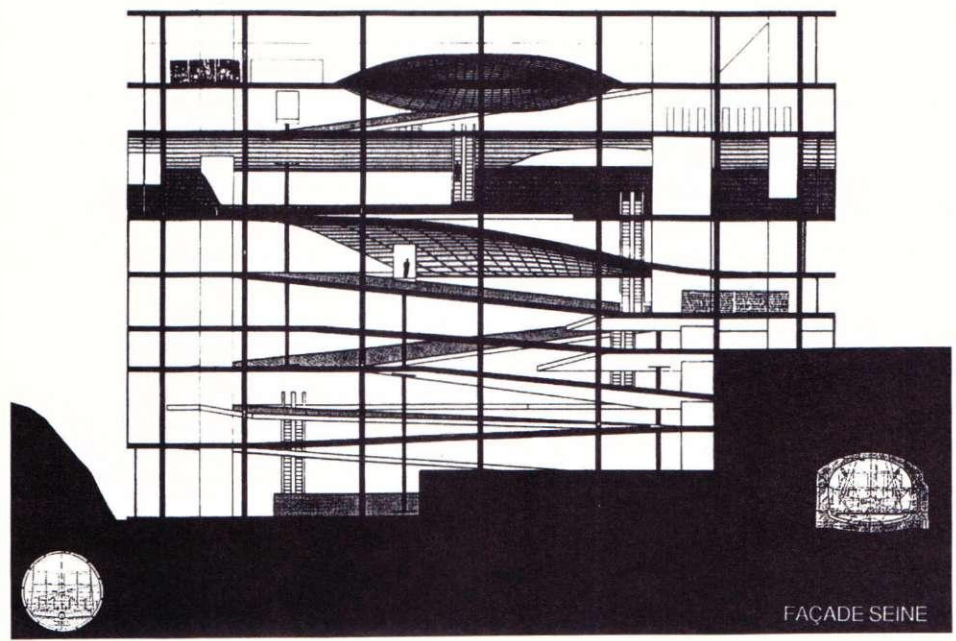
Ett gemensamt tema är diskussionen av de olika sätt att som arkitekt kunna använda, dvs. *praktisera*, arkitekturens historiskt framvuxna teorier – i skrivandet och tänkandet om, och även i själva gestaltningen av byggnader.

Detta föranleder en diskussion av vad som egentligen är arkitekturens kärnämnen: Vilka är de kunskapsområden där arkitekter oomtvistligen borde vara duktigare än andra? Svaret är väl helt enkelt arkitektur och stadsbyggnad. Sedan är det dags för mer svårbesvarade frågor: Vad dessa ämnen egentligen innefattar, hur de lämpligen lärs ut, samt hur de bör förnyas?

Det är de estetiska och etiska omdömesfrågorna som står i centrum för arkitekturens teori och praktik, och att sättet att rätt hantera sådana frågor måste baseras på en djup förtrogenhet med *den erfarenhetskunskap* som ackumulerats under lång tid via arkitekturens praxis. Om arkitekturen förlorar sin historiska dimension så tappar vi förmågan att bedöma den och därmed vår förmåga att utveckla den. Och det är just denna historiska dimension, att *staden och dess arkitektur är den historia som vi lever i*, som ger arkitekturens teori och praktik dess specifika villkor.

Arkitekten har således ett yrke som skall hantera historiskt bestämda kulturvärden, vilket förutsätter en förmåga att argumentera för dessa värden. Det är så det blir möjligt för arkitekter att hävda att det finns områden där de är duktigare än andra. Praktikerns arbete måste baseras på kunskaper ur en artikulerad praxis. Att artikulera denna praxis är arkitekturteorins viktigaste uppgift.

för redaktionen
Jerker Lundequist

FAÇADE SEINE